

פרק 9

איך בטסינדה נטלה מחבט חימום מיטות

בטסינדה הקטנה הגיעה לרוזנת גרופנוף בכדי לתלתל את שערותיה לקראת הלילה. הרוזנת היתה כה מרוצה מעצמה שאפילו החמיאה לה ואמרה:

"בטסינדה, היום סידרת לי את תסרוקתי יפה מאוד. אתן לך מתנה קטנה. הנה חמישה שי... (רצתה להגיד שילינג, אבל התחרטה)... הנה טבעת קטנה שמצא... שמונחת כבר זמן מה אצלי", ונתנה את הטבעת לבטסינדה. הטבעת התאימה בדיוק לאצבע של בטסינדה, אך זו אמרה:
"הרי זה דומה לטבעת שתמיד עונדת הנסיכה".

"אל תבלבלי את המוח, היא נמצאת אצלי כבר הרבה זמן" אמרה גרופ. "עכשיו עטפי אותי יפה, ומאחר שזה לילה קר מאוד (שלג ירד מאחורי החלון), לכי לחמם את מיטתו של הנסיך גיגליו. אחר כך תפרמי את שמלת המשי הירוקה שלי, ותתקני את גרבי המשי שלי, ואחר כך את יכולה ללכת לישון. רק תכיני קודם את כוס התה שלי, תזכרי שארצה את התה שלי בשעה חמש בבוקר".

"אולי כדאי שאחמם את מיטות שני הנסיכים?" שאלה בטסינדה.

אך גרופנוף הגיבה רק ב"האו-הרר-האו-הרר!" כי כבר ישנה היטב ורק נחרה.

בטסינדה הלכה מיד למטבח, לקחה מחבט חימום המיטות המלכותי ומילאה אותו בגחלים לוחשות. היא אמנם הייתה נערה נחמדה, שמחה, אדיבה ויפה, אך משום מה קרה לה דבר מוזר - כל המשרתות בחדרי השרות התחילו לגדף אותה - מנהלת הבית אמרה שהיא חצופה, ראש המשרתות צעקה שהיא מתגנדרת מדי, הטבחית צעקה שהיא מתפרכסת בסרטי שערות. לעומת זאת כל המשרתים - הסיס, העגלון, הגנן ואפילו המשרת האישי של נסיך קרים-טאטריה הביטו עליה בהתפעלות ואמרו:

"איך..."
"אלוהים..."
"משהו כזה..."
"או שמיים..."

"} "כמה יפה בטסינדה זו".

"משכו ידיכם אנשים גסים" אמרה בטסינדה ועם מחבט גחלים בידה המשיכה לחדרי הנסיכים. היא שמעה את קולותיהם בחדר הביליארד. קודם נכנסה לחדרו של גיגליו וחיממה את מיטתו, ואחר כך נכנסה לחדרו של בולבו, ובדיוק כשגמרה עם מיטתו, הנסיך נכנס לחדר.

"או - או - או... איזה יפה... איזה יצור מופלא את... את מלאך... את שושנה... את פרח... תני לבולבו להיות הבולבול שלך. נעוף למדבר... עופי איתי... מעולם לא ראיתי נערה כה מושלמת עם עיניים כחולות כשלך... את כליל השלמות... קחי אותי... קחי את לבי. לעולם לא תמציאי מישהו כה נאמן כמוני... היי שלי... היי שלי - נסיכת קרים-טאטריה... אבא שלי יסכים מיד. ואשר לאנג'ליקה הג'ינג'ית הזו - אינני שם עליה יותר".

"שתוק הוד רוממותו, ולך לישון בבקשה!" אמרה בטסינדה עם מחבט הגחלים בידה, אך בולבו המשיך: "לא יקירתי... עד שתשבעי להיות שלי... את... יצור פלא... חדרנית אלוהית... הנה... אפול לרגליך... כאן כורע ברך בולבו המלכותי... רק לפניך!" וכן הוא המשיך.

הופעתו הייתה כל-כך מצחיקה ומגוחכת שבטסינדה המשוועשעת שמה את מחבט הגחלים על בטנו, מה שגרם לו להזדעק בצורה שונה לגמרי. הנסיך גיגליו ששמע אותו מהחדר הסמוך ויצא לראות מה קורה. וכשראה - התנפל על בולבו בזעם רב, בבעיטות חזקות, ולא חדל לבעוט בו עד שהתסרוקת היפה של בולבו התפרקה לגמרי.

הבעיטות הכאיבו לנסיך, אך הוא נראה הרי כה מצחיק. אך כשגיגליו סיים ובולבו ברח לפינה והתכרבל שם - מה אתם חושבים עשה גיגליו? כרע ברך בפני בטסינדה, לקח את ידה, וביקש לקבל את לבה ולשאת אותו לאישה מיד, אבל מיד.

חשבו-נא על בטסינדה, שליבה יצא לגיגליו. היא אהבה אותו עוד מאז המפגש הראשון בגן הארמון כששניהם היו רק ילדים.

"הו, בטסינדה האלוהית" כך גיגליו "איך חיייתי חמש עשרה שנה בקרבתך ולא הרגשתי בשלמותך? איזו אשה יכולה להשתוות לך בכל אירופה, אסיה, אפריקה ואמריקה, אפילו באוסטרליה, למרות שזו האחרונה טרם גילו? אנג'ליקה - פוי, גרופנוף - הה, הה, המלכה - הי - הי - לא, את המלכה שלי, את המלאכית האמיתית".

"אבל הנסיך, הרי אני רק משרתת פשוטה" אמרה בטסינדה, אך יחד עם זאת מרוצה מאד.

"האם לא דאגת לי בזמן מחלתי? לא סידרת את מיטתי? לא הבאת לי עוף צלוי ורפרפת" ממשיך גיגליו.

"כן נסיכי וגם תפרתי כפתורים בחולצת הוד רוממותו" אמרה הנערה. כשהנסיך בולבו, שכעת התאהב ממש בבטסינדה, שמע כל זה, וכשהרגיש במבטים אותם היא זורקת על גיגליו, התחיל לבכות ולמרוט את שערו תויו עד שהן כיסו את כל רצפת החדר כולה.

כעת שני הנסיכים התחילו בוויכוח סוער ואף במריבה ובטסינדה העדיפה להסתלק מהחדר, בהשאירה את מחבט הגחלים על הרצפה.

"אתה הרברכן השמן המורט את שערו תיך, תצטרך להשיב על העלבון לבטסינדה. עליך לכרוע ברך בפני נסיכת גיגליו ולנשק את ידיה!"

"היא לא נסיכת גיגליו" צועק בולבו "היא תהיה נסיכת בולבו, היא ולא אחרת תהיה נסיכת בולבו!"

"אתה מאורס לבת הדודה שלי, אנג'ליקה!" צועק גיגליו.

"אני שונא את בת דודתך!" משיב בולבו.

"אתה תתנצל על העלבת בטסינדה!" נוהם גיגליו.

"אהרוג אותך!"

"אפוצץ אותך!"

"אשכיב אותך בקבר!"

"אוריד לך את הראש!"

"תקבל כדור בראש!"

"עוד נראה" אומר גיגליו. הוא הרים את מחבט הגחלים מהרצפה, נשק אותו, כי הרי בטסינדה החזיקה אותו

בידיה, ובריצה ירד במדרגות. אבל שם ראה את הוד מלכותו המלך וואלורוסו, אשר עיכב את בטסינדה והרעיף עליה מחמאות.

כי המלך שמע את הרעש שבקומה העליונה והריח ריח שריפה (זה היה ממחבט הגחלים שבטסינדה הניחה על הרצפה), והלך לבדוק מה קרה.

"אולי הנסיכים מעשנים סיגרים, הוד מלכותו"

אמרה בטסינדה.

"נעיתי החמודה" כך המלך (כמו כל יתר הגברים)

"שכחי מהצעירים האלה, הביטי באציל זה, בגיל עמידה, שבזמנו ראו בו צעיר די יפה".

"איך אדוני, ומה תגיד הוד מלכותה?" זעקה

בטסינדה.

"הוד מלכותה" הצטחק המלך "שיתלו אותה, את

הוד מלכותה. האם אני לא השליט היחיד של פפלגוניה? האם אין לי גרדומים, תליינים, קרדומים,

חבלים? האם אין לי שקים בהם ניתן להכניס את האשה? האם נהר לא עובר סמוך לארמוני? אמרי רק מילה אחת ותהי שלי, הגברת שלך בשק בנהר, ואת שותפה ללבי ולכס המלכותי!"

כשגיגליו שמע את הדברים, שכח את כל הכבוד לו זכאי, כרגיל, ראש המדינה, הרים את מחבט הגחלים ודפק בו

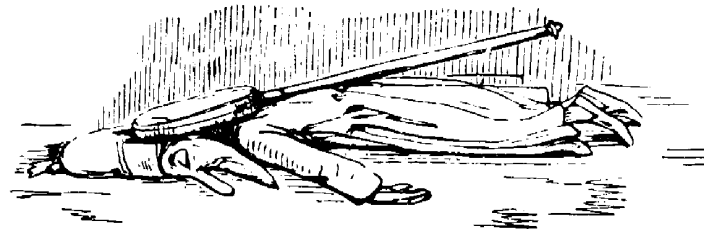
במלך, אשר השתטח על הארץ כמו לביבה. הנסיך

רץ וברח מיד, בטסינדה הרימה זעקה גדולה

והמלכה, גרופנוף ואנג'ליקה - כולן יצאו

מחדריהן. והנה ראו את הבעל, האב והאדון במצב

שכזה!

פרק 10

איך התלקח זעמו של המלך וולורוסו

הגחלים התחילו להמם את ישבנו של המלך והוא התאושש וקם.

אך אין נראה פרצופו! איזה מראה איום! המכה של גיגליו עקמה לגמרי את אפו! ...הוא חרק שיניו בכעס רב. "הי, קראו מיד למפקד המשמר" זעק תוך רגיעה ברגל. "הדזוף" אמר והוציא טופס הוצאה להורג מכיס החלוק שלו, "הדזופי הטוב. לך מיד ועצור את הנסיך. תמצא אותו בקומה העליונה של הארמון. הוא העיז לחולל את כבוד המלך ולשטח אותי עם מחבט גחלים. כרות את ראשו! ראה שזה יעשה ופקח על כך כמו עיניך, כי אחרת תשלם בראשך. המ - הו - הה - זה באחריותך!" המלך אסף את שולי החלוק שלו ושב לחדריו, יחד עם הגברות.

סרן הדזוף אהב מאוד את נסיך גיגליו ופקודת המלך העציבה אותו מאוד. "גיגליו, גיגליו המסכן" חשב, ודמעות זלגו מעיניו והתגלגלו לאורך שפמו "הה, נסיכי האציל, איך תוכל ידי לגרום למותך?" "עשה מה שנאמר לך" שמע פתאום קול נשי. זו היתה גרופנוף, אשר יצאה בדיוק מחדרה. "המלך ציווה עליך

לתלות את הנסיך - ובכן - תלה את הנסיך!"

"אינני מבין אותך" אמר הדזוף, שלא היה פיקח במיוחד.

"טפש, האם אמר לך איזה נסיך?" שאלה גרופ

. "לא, וודאי שלא אמר" ענה הדזוף.

"טוב, אז עצור מיד את בולבו ותלה אותו".

רעיון זה מצא חן מאוד בעיניו של הסרן. הוא כמעט ורקד מרוב אושר.
"ציות היא חובת החייל" אמר, "ראשו של בולבו מתאים מאוד", והלך לעצור את הנסיך מיד בבוקר השכם.

הוא דפק בדלת. "מי שם?" שאל בולבו. "סרן הדזוף? בקשה, כנס, המתנתי לך, אני שמח לראותך". בולבו סבר שהסרן בא מטעם גיגליו להזמין אותו לדו-קרב.

"סְלִיבוֹן, ראש הלשכה שלי ייצג אותי" אמר.

"אלף סליחות, הוד רוממותו, אך הפעם תצטרך לייצג את עצמך ולא כדאי להעיר את ברוך סְלִיבוֹן?"

בולבו קיבל את דבריו בקרירות. "ובכן באת בענין הזה עם גיגליו?"

"כן, בדיוק" אמר הסרן "יש לזה קשר עם גיגליו"

"אז מה אתם מציעים - חרבות או אקדחים?" שאל בולבו "ידי טובה באלה וגם באלה, אני סבור שאגבר על הנסיך גיגליו, כפי ששמי הוד רוממותו המלכותית הנסיך בולבו!"

"דומני כי נפלה טעות, אדוני" אמר הדזוף "העסק מתבצע אצלנו בקרדומים".

"קרדום? גם זה טוב," אמר בולבו "קרא לראש לשכתי, הוא יהיה הנציג שלי. אני בטוח שבקרוב תראה איך אני

מוריד את ראשו החצוף של גיגליו. מהר, אני צמא לדם שלו, הו - הו - האו!" ובלבו נראה פראי כמו אריה.

"סליחה, אדוני, אבל לפי הצו שבידי עלי לאסור אותך ולמסור אותך ל...תליין". "מה... איך... אישי הטוב... עצור" זה היה כל שהספיק לומר בולבו, כי השומרים תפסו אותו, קשרו מטפחת לעיניו ועל פיו, והובילו אותו אל הגרדום.

המלך שראה דרך החלון איך מובילים אותו, אמר לגלומבוסו, ראש הממשלה "טוב - זה הסוף של גיגליו. בואו נאכל ארוחת בוקר."

מפקד המשמר העביר את האסיר לראש המשטרה,
האחראי להוצאה לפועל על צווים מלכותיים ומסר לו
את טופס המלך:

**מיך אהוריך את ראש המשטרה האסיר הזה,
מסקודה - 10191/11 פ-14.**

"אבל זאת טעות" טען בולבו, אשר לא הבין כלום.
"שטויות" אמר ראש המשטרה "קראו מיד לג'קי
התליין".

וכן העלו את בולבו לגרדום, שם המתין לו כבר התליין
עם גרזן ענק, שהיה מוכן תמיד, לכל מקרה שיזדמן.
אך כעת נחזור לגיגליו ולבטסינדה.

פרק 11

מה עשתה גרופנוף לגיגליו ולבטסינדה

גרופנוף שמעה מה קרה למלך והבינה שגיגליו עלול להענש. לכן קמה מוקדם בבוקר בכדי לטקס עצה איך להציל את בעלה (כפי שטפשה זו כבר קראה לנסיך). היא מצאה אותו מתהלך בגן ומנסה להמציא מילים המתחרזות עם שמה של בטסינדה אהבתו (טינדה ולינדה היה כל שהעלה בראשו). הוא כבר הספיק לשכוח מה קרה אמש, וזכר רק שבטסינדה היא המופלאה שבעולם.

"ובכן, גיגליו יקירי" אמרה גרוף.

"ובכן גרוף יקרה" לגלג לעומתה גיגליו.

"חשבתי מה עלינו לעשות בכדי להוציא אותך מהצרה הזו. אתה חייב לברוח מהארץ".

"מה? לברוח מכאן בלי אהובתי? לא, לעולם לא, הרוזנת" אומר הוא.

"הו כן, היא תתלווה אליך, נסיכי היקר" אמרה גרוף בנימה מפתה. "אבל קודם עליך לקחת את תכשיטי הורייך המלכותיים וגם את אלה של המלך והמלכה הנוכחים, הם שייכים לך. הנה המפתח, יקירי, אתה הרי המלך החוקי של פפלגוניה ואשתך תהיה המלכה".

"היא תסכים?" שאל גיגליו.

"וודאי, וכשתקח את התכשיטים לך גם לדירה של גלומבוסו. שם תחת המיטה תמצא כמה שקים, המכילים מאתיים שבע עשרה מיליון תשע מאות שמונים ושבע אלף ארבע מאות שלושים ותשע לירות שטרלינג ועוד שלושים וששה פני, הכל שייך לך. הוא לקח אותם מחדרו של אביך המלכותי, ביום מותו. עם זה - נעוף!"

"נעוף? אנחנו?" שאל גיגליו.

"כן, אנחנו, אתה וארוסתך, כלתך, אהבתך, גרופך" אמרה הרוזנת תוך חיוך מרושע.

"את כלתי?" צעק גיגליו, "את, היצור הנבזה, האשה המכוערת?"

"כן, הרי אתה זה שנתת לי את המסמך המבטיח

חתונה!"

"לכי מכאן, אישה זקנה, אני אוהב את בטסינדה

ורק אותה!" ובצעקה גדולה רץ גיגליו מהחדר.

"הה, הה," צעקה אחריו גרוף, "הבטחה היא

הבטחה, ויש לקיים אותה. כאלו הם חוקי פפלגוניה,

ואשר למפלצת הקטנה הזו, השועלה המרושעת

בטסינדה, כפויית הטובה - עוד נראה, הוא יחפש

הרבה זמן אחריה. על דברתי. הוא אינו יודע

שבטסינדה היא..."

היא מה? - עכשיו תראו...

***

בטסינדה המסכנה קמה בשעה חמש בבוקר

החורפי הקר כדי להביא לגבירתה האכזרית את כוס

התה שלה. אך היא מצאה את גרוף במצב רוח רע.

הרוזנת נתנה לה מכות ללא כל סיבה, בזמן שבטסינדה עזרה לה להתלבש, אך זו היתה כבר רגילה לכך ולא חשדה

בכולם. כאשר אחרי זמן מה נשמע צלצול הפעמון מחדרה של המלכה - מיהרה ללכת לשם. היא נכנסה והשתחוה

בנימוס. בחדר היו כל שלושת הגברות: המלכה, הנסיכה אנג'ליקה וגרופנוף, ומיד כשבטסינדה הופיעה הן התחילו:

"הנבזית" - אמרה המלכה.

"המופקרת" - הוסיפה אנג'ליקה.

"מפלצת" - כך גרופנוף.

"אינני רוצה לראות אותך יותר."

"הסתלקי מכאן."

”צאי מיד מהארמון”.

אכן דברים מצערים קרו לבטסינדה בעקבות פרשת מחבט הגחלים. המלך הציע לשאת אותה - מובן שזה הרגיז את המלכה. בולבו התאהב בה, מה מובן שאנג'ליקה זעמה. גם גיגליו התאהב בה וגרוף רעדה מזעם!

הורדי מיד את { מטפחת ראש
חלוק
נעלים } שנתתי לך.

והתחילו למרוט את בגדיה של בטסינדה. { המלך
המלכה } איך תעיזי לפלרטט עם { הנסיך בולבו
הנסיך גיגליו } קראו { אנג'ליקה
הרוזנת }

”תני לה את הסמרטוטים בהם מצאנו אותה” קראה המלכה.
”רק שתחזיר לי את הנעלים שנתתי לה ברוב נדיבות” קראה הנסיכה.

ואמנם נעליה היו גדולות מדי לרגלי בטסינדה.
”בואי איתי, נערה עלובה” אמרה גרוף וסחבה את בטסינדה לחדרה. היא פתחה את קופסת הזכוכית בה שמרה כל הזמן את שארית בגדיה של בטסינדה ואת הנעל היחידה שלה.

”קחי את הסמרטוטים האלה, קבצנית שכמותך, והורדי את הבגדים היפים ששייכים לאנשים הגונים כמונו.”
וגרוף ממש קרעה מעל בטסינדה כמעט את כל לבושה וגירשה אותה מהבית.

בטסינדה התעטפה, כמה שרק אפשר, בסחבה שעליה היו עוד רקומות האותיות **ס... כ...** בקצה הקרע.
ואת הנעל הקטנה - מה יכלה לעשות בה? עדיין היה קשור אליה חוט, ולכן תלתה אותה מעל צווארה.
”אולי תני לי זוג נעלים ישנות, גבירתי, הרי שלג בחוץ” בכתה בטסינדה.

“לא, בשום אופן, לא!” צעקה גרוף ועם מקל גירשה אותה במורד המדרגות, דרך חדר הכניסה ואל הרחוב הקר. אבל פיה קטנה שהודמנה שם, אולי במקרה ואולי לא, חיממה את השלג, כך שבטסינדה לא הרגישה את הקור.

***

“ועכשיו התלבשו לארוחת בוקר” אמרה המלכה.

“אמא - איזו שמלה ללבוש? הוורודה או הירוקה?” שאלה אנג'ליקה. “מה יאהב יותר הנסיך בולבו?”

“גברת וו” (כך קרא המלך לאשתו) צווי להכין נקניקיות לארוחת בוקר”, קרא הוד מלכותו מחדר ההלבשה,

“זכרי כי אנו מארחים היום את הנסיך בולבו”. וכולם הלכו

להתכונן לארוחה.

הגיעה השעה תשע וכולם התאספו בחדר האוכל, ורק

בולבו לא הגיע. הקומקום רתח, הלביבות הוערמו על הצלחת

- כל כך הרבה לביבות וגם ריבת תות שדה, וביצים, קפה,

ואפילו נתחי בשר קר. והנה מרמוניטו הטבח מביא נקניקיות

שהפיצו ריח מעורר תאבון.

“איפה בולבו?” שאל המלך את ראש לשכת הנסיך “אמור

איפה הוד רוממותו?”

ראש הלשכה אמר שהוא דווקא הביא לחדרו את כלי

הגילוח והבגדים ואת יתר הדברים והנסיך לא היה בחדר. הוא

הניח שהוד רוממותו יצא לטייל.

“יצא החוצה לשלג עוד לפני ארוחת הבוקר? זה בלתי

אפשרי” אמר המלך, תוך שיפוד נקניקיה. “אנג'ליקה, הנה

התכבדי באחת.”

הנסיכה שמאד אהבה נקניקיות שמה לה אחת בצלחת

ורצתה לנגוס. אבל באותו הרגע נכנסו לחדר הסרן הדווף וראש הממשלה גלומבוסו, שניהם מוטרדים ביותר.

“אני חושש, הוד מלכותו...” התחיל גלומבוסו.

“שום עסקים לפני ארוחת בוקר, גלום”, אמר המלך “קודם הארוחה, אחר כך עסקים. מלכתי - לשים לך כפית סוכר?”

“אדוני, אני חושש שאם נמתין עד אחרי הארוחה, יהיה מאוחר מדי” אמר גלומבוסו. “הוא, הוא... יתלה בתשע וחצי”.

“אל תדבר על התליה בזמן הארוחה, אדם גס שכמותך” אמרה הנסיכה, “קצת חרדל, בבקשה; מי יתלה?”

“אדוני, זה הנסיך” לחש גלומבוסו למלך.

“אמרתי כבר, עסקים אחרי הארוחה” אמר המלך בעצבנות.

“אבל תפרוץ מלחמה, אדוני, זה דבר בטוח” אמר שוב ראש הממשלה, הרי אבא שלו, המלך פדללה...”

“אבא של מי?” אמר המלך “פדללה אינו אבא של גיגליו; אחי, המלך סאווי היה אבא של גיגליו”.

“אבל הרי תולים את נסיך בולבו ולא את נסיך גיגליו” אמר גלומבוסו.

“אמרת לי לתלות את הנסיך, כמוכן לקחתי את בולבו המכוער” אמר הדזוף “הרי לא תיארתי לרגע שתרצה להרוג את בן משפחתך, בשר מבשרך”.

בתשובה השליך המלך את כל צלחת הנקניקיות לראשו של הדזוף, והנסיכה זעקה בקול גדול ונפלה מתעלפת.

“התיזי עליה קצת מים מהקומקום” אמר המלך.

המים החמים עוררו מיד את הנסיכה. המלך הביט בשעונו, השווה אותו עם השעון בטרקלין, ואחר-כך עם השעון שבמגדל הכנסיה בכיכר שממול. אחר-כך שוב הביט בשעון הכיס שלו. “השאלה” אמר “היא האם אני זריז או אני איטי. אם אני איטי - הבה נמשיך בארוחה. אבל אם אני זריז, יש אולי עדיין אפשרות להציל את בולבו. זאת באמת טעות איומה, הדזוף, ובא לי לתלות גם אותך”.

“אבל אדוני, רק עשיתי את חובתי כחייל; מילאתי פקודה. הרי לא תרצה לדון אותי למיתה אחרי ארבעים ושבע שנות שירות נאמן”.

“לכו כולכם לעזאזל, הרי בזמן שאתם מתווכחים, שם תולים את בולבו שלי!” זעקה הנסיכה.

“נכון, באמת הילדה הזו תמיד צודקת ואני כל-כך מפוזר” אמר המלך והעיף שוב מבט בשעונו. הה, הנה שומעים את התופים, כנראה הכל אבוד”.

“הה, אבא אל תהיה טפש. כתוב מיד צו מניעה ואני ארוץ איתו לשם!” זעקה אנג'ליקה והגישה דף ניר, עט ובקבוק דיו.

”לכל הרוחות איפה המשקפים שלי” צעק השליט. ”אנג’ליקה, רוצי לחדר השינה שלנו, מתחת לכרית שלי, שלי, לא של אמא, מונח צרור מפת... נו כמה שהן קצרות רוח, הנערות האלה”. אבל אנג’ליקה כבר רצה לחדר המיטות ותכף חזרה עם המפתחות. ”ועכשיו, אוצרי, חזרי והוציאי מהמגירה בשלחן העבודה שלי את המשקפים. אילו הקשבת לי קודם.... והיא שוב בורחת...אנג’ליקה, אנג’ליקה”. כשהוא קרא בקול רם, אנג’ליקה ידעה שצריך לציית ואמנם חזרה. ”אנג’ליקה, כמה פעמים אמרתי לך כבר: כשאת יוצאת מהחדר סגרי את הדלת, זה הכל...”

לבסוף המשקפים וכל יתר האבזורים היו בידי המלך, הוא טבל את הציפורן בדיו וחתם על כתב שחרור. אנג’ליקה תפסה את המסמך ורצה מהר.

”מוטב שתשארי כאן, חביבתי” קרא אחריה הוד מלכותו, ”שבי וגמרי את הלביבות, ממילא כבר מאוחר, הגישי לי את הריבה. בום-בום השעון כבר מצלצל למחצית השעה, ידעתי שכך יהיה”.

אבל אנג’ליקה רצה, רצה ורצה. קודם ברחוב הארמון, אחר כך ברחוב השוק ושמאלה דרך הגשר, למבוי סתום ובחזרה, וסביב המבצר, וימינה ליד הפנס הגבוה, דרך רחוב הסנדלרים, ולבסוף לכיכר - היא הגיעה לכיכר הוצאה להורג בדיוק כשהתליין הניף את הגרון מעל ראשו של בולבו. ובאותו הרגע היא קפצה על הגרדום וצעקה ”דחיה, דחיה!”.

”דחיה!” התחילו לצעוק כל האנשים סביב. אנג’ליקה חיבקה את בולבו בזרועותיה בלי לשים לב לכללי הטכס וצעקה ”או, נסיכי, אהבתי, אדוני, בולבו שלי, הנה אנג’ליקה שלך הגיעה בדיוק כדי

להצילך, בכדי למנוע שינותק פתיל חייך הצעירים. לולא הספקתי והיו ממיתים אותך, הייתי מתה גם אני ומברכת את המוות שיאחד אותנו”.

”טוב, זאת שאלה של טעם אישי” אמר בולבו, שהיה נבוך מאוד, מופתע ומבולבל. תגובתו היתה כה מוזרה שהנסיכה שאלה לסיבת התרגשותו.

”אומר לך את האמת, אנג’ליקה” כך בולבו “מאז שהגעתי הנה היו כה הרבה ריבים, ויכוחים, התנגשויות וכריתות ראש, שאני נוטה לחזור מיד לקרים-טאטריה מולדתי”.

”אבל רק איתי, בולבו שלי! כי בכל מקום בו אתה נמצא שם קרים-טאטריה בשבילי, בולבו האמיץ, היפה שלי”.

”טוב, טוב, ובכן אני מניח שעלינו להנשא” אמר בולבו “דוקטור, באת לומר הספד ולהתפלל לקראת מותי. עכשיו תוכל לחתן אותנו. מה שמוכרח להיות, זה יהיה. זה אולי יספק את אנג’ליקה ואז יהיה לנו שקט ונוכל ללכת חזרה לארוחת בוקר”.

במשך כל זמן מאסרו ותחילת ההוצאה להורג החזיק בולבו בפיו את הורד. זה היה הורד של הפֶּיָה ואמא שלו אמרה לו כי אסור לו להפרד ממנו. הוא החזיק אותו בשיניו גם כשהניח את ראשו על הסדן, בתקווה שנס כלשהו יציל אותו. אבל כשהתחיל לדבר אל אנג’ליקה שכח את הורד והוא נפל מפיו. אנג’ליקה התכופפה והרימה אותו. “ורד נפלא שקישט את פיו של

בולבו שלי” אמרה “לעולם, לעולם לא אפרד ממנו”. והניחה אותו על חזה. בולבו לא יכול עכשיו כבר לבקש אותו בחזרה. הכל הלכו עכשיו להמשיך בארוחת בוקר. וכשהלכו נראה היה לבולבו שאנג’ליקה נעשית יפה יותר ויותר עם כל צעד.

הוא התלהב מאוד עד החתונה; ומוזר הדבר - אנג’ליקה דווקא פחות. הוא כרע ברך, נשק את ידה, החמיא, זעק בהערצה, והיא דווקא חשבה שכדאי עוד לחכות, שאולי הוא כבר לא כל-כך נאה; להפך, אולי קצת מכוער, לא חכם - אפילו טפש ולא כל-כך מחונך כמו גיגליו, להפך, אפילו המוני...

לא אוכל להגיד מה אנג’ליקה חשבה עוד, כי המלך וולורוסו הרים את קולו: “מספיק, די עם השטויות האלה, קראו להגמון ומיד נחתן את הנסיכה עם הנסיך!” וכך הם נישאו ואני סבור שלמרות הכל הם נשאו מאושרים.